

Διονύσιος Σολωμός: «Αν δεν υπάρχει Θεός, τι υπάρχει τότε;»

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Επιμέλεια: Ναταλία Δανδόλου

Σαν σήμερα 8 Απριλίου του 1798, γεννιέται ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός. Για τον Σολωμό το κάθε τι ξεκινά από τον Θεό και στον Θεό επιστρέφει. Ο λόγος του επίκαιρος σήμερα, όσο ποτέ, εμπυχωτικός και παρηγορητικός...

Δεν υπάρχει ποίημα του Διονύσιου Σολωμού που να μην έχει τον σπινθήρα του Χριστιανισμού, εκεί που ο ίδιος έβρισκε θεμέλια γερά, παρηγοριά και έμπνευση. Είχε πει κάποτε: «Αν δεν υπάρχει Θεός, τι υπάρχει τότε;» και στο έργο του υμνεί τον Κύριο

Στο ποίημά του “Η Θρησκεία” θα πει:

“Ποιά είναι αυτή πού αισθάνομαι νά μού εγγίζει
τήν καρδιά καί νά μού αναγαλλιάζει όλες τίς αισθήσεις,
Είν’ η Θρησκεία, πού μέσ’ τόν Ωκεανό
τής ζωής, έρχεται τή θνητή καρδιά ν’ ανυψώσει”
(Κ. Καιροφύλα, Σολωμού ανέκδοτα έργα, σελ. 123)

Σύμφωνα με τον Διονύσιο Σολωμό:

“Η Κόλαση πάντ’ άγρυπνη σου στήθηκε τριγύρω.
Αλλά δέν έχει δύναμη πάρεξ μακριά καί πέρα.
Μακριά απ’ τήν Παράδεισο, κι εσύ σ’εσέ’ χεις μέρος.
Μέσα στά στήθια σου τ’ ακούς, καλέ, νά λαχταρίζει;
Νιός κόσμος όμορφος παντού χαράς καί καλωσύνης”.
Εννοεί πώς μέσα στόν άνθρωπο είναι η εικόνα τού Θεού , τού Πλάστη.
Μά καί μετά τήν αμαρτία, ο Πλάστης δέν παύει νά κρατά ανοιχτές αγκάλες
προσμένοντας τό απολωλός πρόβατο νά επιστρέψη κοντά του συγχωρώντας του
τό πέσιμο.

Και θα συνεχίσει στο ποίημά του “Ψαλμός”:

“Όλα μιλούν γιά τό Θεό. Μιλεί η γελαστή εμφάνιση
τού φεγγαριού καί τών άστρων
μιλεί τό δυνατό μούγκρισμα τών καταιγίδων
μιλεί τής θάλασσας τό βαθειό ανατρίχιασμα.
Όταν ο ήλιος ξυπνά όλον τόν κόσμο,
μιλούν οι αμέτρητες φωνές του
καί γιά τό Θεό λένε τόσα ωραία πράγματα
όσα δέν μπορεί θνητό γόνιμο αχείλι.
Όλη η δημιουργία τό Θεό παρακαλεί καί αισθάνεται
από τού χορταριού τό φυλλαράκι έως τό ουράνιο ζαφείρι.
Μόνο τού ανθρώπου άφωνος μένει ο νούς”

Ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός γεννήθηκε στις 8 Απριλίου του 1798 στη Ζάκυνθο.

Σε πολύ μικρή ηλικία έμεινε ορφανός και το 1808 έφυγε για σπουδές στην Ιταλία, με τη συνοδεία του ιταλού δασκάλου του Ρώσση. Επτά χρόνια αργότερα πήρε το απολυτήριο από το Λύκειο της Κρεμόνας και γράφτηκε στο πανεπιστήμιο της Πάβιας, απ’ όπου πήρε το πτυχίο της Νομικής. Παράλληλα με τις σπουδές στη νομική, για την οποία ουδέποτε ενδιαφέρθηκε, άρχισε να γράφει στίχους στην ιταλική γλώσσα, ενώ ήρθε σε επαφή με διαπρεπείς φιλοσόφους, φιλολόγους και αξιόλογους εκπροσώπους της λογοτεχνικής κίνησης της εποχής.

Το 1818 επέστρεψε στη Ζάκυνθο, όπου παρέμεινε για δέκα χρόνια. Εκεί άρχισε να γράφει τα πρώτα του αξιόλογα στιχουργήματα στα ελληνικά. Το πρώτο εκτενές ελληνικό ποίημά του και πλέον γνωστό είναι ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν, απόσπασμα του οποίου καθιερώθηκε ως Εθνικός μας Ύμνος. Λίγο αργότερα, συνέθεσε το λυρικό ποίημα Εις τον θάνατο του Λορδ Μπάυρον και ακολούθησαν Η καταστροφή των Ψαρών, Η Φαρμακωμένη, Ο Λάμπρος, Εις Μοναχήν, Ο Κρητικός, Οι ελεύθεροι πολιορκημένοι, Ο Πορφύρας.

Στα τέλη του 1828 εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Κέρκυρα, συνεχίζοντας την ενασχόλησή του με την ποίηση σχεδόν απομονωμένος. Δεν έκανε ούτε ένα ταξίδι στην ελευθερωμένη Ελλάδα, γιατί, όπως υποστηρίζεται, «δεν εσυνηθούσε να θεατρίζει στο εθνικό του φρόνημα αλλά μες το άγιο βήμα της ψυχής».

Στις 3 Φεβρουαρίου του 1849 παρασημοφορήθηκε με το Χρυσό Σταυρό του Σωτήρος, διότι «με την ποίηση του διέγειρε τα αισθήματα του λαού στον αγώνα για εθνική ανεξαρτησία».

Πέθανε στις 9 Φεβρουαρίου του 1857 στην Κέρκυρα. Τα οστά του μεταφέρθηκαν το 1865 στη Ζάκυνθο και τοποθετήθηκαν αρχικώς σ' ένα μικρό μαυσωλείο στον τάφο του Κάλβου.